

[Wilhelm]

Jeg skal kun tage et enkelt, men ret centralt punkt op. For ikke at gøre mig skyldig i proportionsforvrængning skal jeg dog starte med at sige, at det vigtigste ved dette indgreb for os at se er det væsentlige skridt i retning af det totalitære samfund, som et sådant indgreb repræsenterer. Det er det altafgørende, og det er uanset indholdet tilstrækkeligt for os til at gå imod det. Men den side af sagen har mit partis ordfører, hr. Kurt Hansen, været inde på, som vi har været det masser af gange før, og som andre også har været det i dag.

Det, jeg uden for ordførerrækken vil tage op, er spørgsmålet om virkningerne af denne såkaldte indkomstpolitik. Det er jo den, man fortsætter, og vi har tidligere set, hvordan den ikke begrænser noget som helst andet end lønindkomster. Der er ikke tale om indkomstpolitik, der er tale om en regulær lønpolitik og intet andet. Der er intet indgreb, som det også er konstateret af andre, imod de skattefrie gevinster. Der er intet indgreb mod andre befolkningsgruppers forskelligartede indkomster. Det, man laver af kosmetik med nogle følgelove, har tidligere vist sig ret uvirksomt. Vi har fået disse indkomststatistikker for nylig, der viste, hvordan praktiserende advokater og andre til trods for kosmetikken har været i stand til at gøre, som det passede dem, og som de plejer. Det er altså en regulær lønpolitik.

I betragtning af, at man vil fortsætte det på femte eller sjette kriseår, så synes jeg, det er interessant, og at det dog bør nævnes, at vi lige netop i dag pudsigt nok har fået et længe efterlyst bilag til politisk-økonomisk udvalg, hvor man endelig får det svar, der faktisk er bestilt for et par måneder siden, på, hvordan lønopgange eller lønnedgange egentlig virker på samfundsøkonomien. Hvordan mener regeringens økonomiske analyseinstitut derovre i finansministeriet, at lønopgange eller lønnedgange egentlig virker på samfundsøkonomien?

Jeg skal sige med det samme, at når der kommer et sådant papir fra finansministeriet, så er vi i hvert fald skeptiske i den retning, at vi godt er klar over, at et sådant papir ikke slipper ud med noget, der bare ligner en rimelig skepsis over for lønpolitikken. Det er klart, at et sådant papir på forhånd vil være tilbøjeligt til at give denne lønpolitik mere,

end den egentlig kan bære, i henseende til de påståede gunstige virkninger.

Alligevel er altså konklusionen i dette dokument fra finansministeriet, at analyseinstituttet finder ud af, at hvis man tænker sig, at lønningerne i hele den private sektor her i landet af hensyn til konkurrenceevnen år efter år holdes 1 pct. lavere i udviklingstakt end i alle de lande, vi samhandler med, så vil der ikke være nogen virkning det første år. Der vil så at sige heller ikke være nogen det næste år. Først i det fjerde år ser man en ansats af en virkning, og hvad står der om den på side 12? Der står:

»Forbedringen af den mængdemæssige eksport samt faldet i importkvotaen forbedrer vare- og tjenestebalancen i det fjerde år med 1½ mia kr.«

Ja, det er jo noget, men så står der samtidigt:

»Foringelsen af bytteforholdet belaster vare- og tjenestebalancen i det fjerde år med 1 mia kr.«

En hårdhændet og effektiv løntilbageholdelsespolitik som den, man har ført sig frem med nu i fem år, vil – med de overdrivelser, der selvfølgelig er i det, når det kommer fra et finansministerium, som skal forsvare den førte lønpolitik – efter 4 år i bedste fald give skaldede en halv milliard kroner på betalingsbalancen. Det er det, man har klynget sig til nu i årevis, og det er præcis – når vi korrigerer for de helt urealistiske forudsætninger, dette bygger på – den vurdering, vi andre har anlagt, også ud fra en snæver økonomisk synsvinkel, af den indkomstpolitik, altså lønpolitikken.

Ja, så er der nogen virkning på beskæftigelsen. Den tør man end ikke påstå vil være mere end omkring 12.000 job i det fjerde år. Nu har vi ikke fået oplysninger om, hvordan hele det modelapparat, man har stillet op derovre i analyseinstituttet, egentlig er bygget op, så det er muligt, det ikke er korrekt, hvad jeg nu siger, men det er det bedste, vi kan gøre ud fra de oplysninger, vi har fået. Hvis man ekstrapolerer, hvis man bare forlænger tendenserne fra den første procent, der skal holdes tilbage i lønnedgangen pr. år i forhold til udlandet, hvad skal der så til for at klare den nuværende beskæftigelses- og betalingsbalancesituation, hvis det er det instrument, som man med forkærlighed har kastet sig over, der skal anvendes som det eneste?